

PREMI GUANYADOR DE L' XI BIENNAL D'ART DE GIRONA 2021

AUTOR: PEP SAU (Olot, 1963)

TÍTOL: SU(B)SQUEDA

ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Fotografia

MIDES: variables

DESCRIPCIÓ:

Aquest treball fotogràfic l'ha realitzat al llarg dels darrers tres anys, l'artista el va concebre com un viatge emocional a través de records i vivències personals en un indret que ja li era conegut. Sempre li ha semblat que en aquest lloc la vida i la mort apareixen separades per un fràgil fil invisible.

El pantà de Susqueda, amb el seu entorn i la gent que l'habita, Sau, l'interpreta com un espai de forces oposades: de bellesa i de por, de monumentalitat tecnològica i de rotunditat de la natura, i amb una arquitectura moderna que ja percebem arqueològica. Moltes persones van sacrificar el seu hàbitat - sota les seves aigües hi ha encara les cases del poble de Susqueda- per l'avanç d'un progrés no sempre lluminós.

PEP SAU (Olot, 1963) Combina la fotografia i les intervencions visuals i plàstiques.

Fotògraf oficial de RCR Arquitectes i del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Col·labora amb l'Observatori del Paisatge de Catalunya i en publicacions d'arquitectura, paisatge i antropologia nacionals i internacionals. Professor de fotografia de l'Escola Municipal d'Expressió d'Olot. Obra en el fons de la Fundació Banc de Sabadell, i el Museu de la Garrotxa.

10 ARTISTES SELECCIONATS PER A L'EXPOSICIÓ DE L' XI BIENNAL D'ART DE GIRONA 2021

AUTOR: ANDRES SIRI (Buenos Aires, 1974)

TÍTOL: INTERVAL

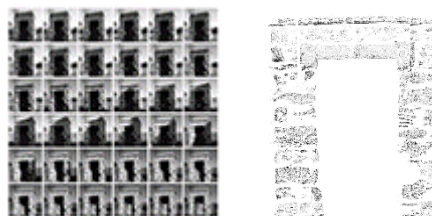
ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Instal·lació

Impressió digital sobre 12 papers de 250 gr a partir de la tècnica del *frottage*.

Vídeo en bucle de la projecció de l'ombra. Fotografia seqüencial del recorregut del temps sobre la garita

MIDES: : Dibuix sobre paper 228 x 243 cm. Fotografia 28 x 28 cm

DESCRIPCIÓ: *Interval* és una instal·lació creada a partir del projecte de recerca de la beca Kreas 2021 en l'àrea de Les Pedreres, Girona.

El dibuix sobre paper a escala real, a partir de la tècnica del *frottage*, registra la porta d'entrada d'una garita que incorpora la projecció del pas del sol a través d'una línia vermella en moviment. És el registre físic i temporal sobre aquest element arquitectònic de defensa, observació i resguard, construït sobre la memòria dels vestigis del fort dels caputxins el 1707.

La instal·lació construeix físicament l'entrada que emmarca un temps incert, un temps d'espera. Perquè en el vacil·lant interval, perquè en la foscor hi hagi alguna cosa a on aferrar-se - Friedrich Hölderlin.

ANDRÉS SIRI (Buenos Aires, 1974). Quatre anys com a docent d'arquitectura a la Universitat de Buenos Aires, al 2002 es trasllada a Girona i des de llavors treballa paral·lelament l'arquitectura i l'art. Al 2003-04 realitza el Màster en Crítica i Comunicació de l'Art a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona. Els últims treballs artístics s'expressen en diferents mitjans com el dibuix, la fotografia, la pintura i el vídeo. Aquests mitjans es posen al servei narratiu de cada nou projecte, fusionant diferents disciplines com l'arquitectura, l'arqueologia i la història. Treballs d'investigació desenvolupats a Roma amb la beca europea The Spur expressen aquesta nova direcció.

www.andresiri.com

AUTORA: PATRÍCIA MASEDA (Girona, 1977)

TÍTOL: MEDUSA

ANY DE CREACIÓ: 2018

TÈCNICA: Escultura. Instal·lació. Paper i mirall

MIDES: 38 x 26 cm

DESCRIPCIÓ: Instal·lació composta per una escultura realitzada a partir del modelatge de paper i un mirall circular, en el qual es reflecteix l'escultura.

L'obra representa a Medusa, una de les tres Gorgones segons la mitologia grega.

Els antics grecs van crear el mite de Medusa per representar un dels sentiments primigenis de l'ésser humà: la por. El que fa terrible a aquest personatge és la seva capacitat de convertir els homes en pedra, ja que la seva mirada petrifica. Així que, per poder contemplar-la, és necessari l'artifici que Perseu utilitza per vèncer-la, el d'un escut polit com un mirall per neutralitzar la seva mirada perillosa.

PATRÍCIA MASEDA CALAMITA (Girona, 1977) és llicenciada en Història de l'Art i Màster en Comunicació i Crítica d'Art per la Universitat de Girona.

Comença a desenvolupar el seu treball artístic amb l'escultura l'any 2014 treballant amb el paper i el cartró com a materials principals. Des de 2016 ha participat en exposicions individuals i col·lectives en diferents museus i espais culturals de Catalunya.

Les seves escultures, anomenades genèricament "volums imaginaris", són el resultat del treball basat en el descobriment de les formes que els plecs del paper i del cartró van dibuixant en la ment de qui les observa. El paper i el cartró utilitzats en el procés creatiu a partir del modelatge no segueix una tècnica de plegat concreta, el que dona com a resultat que cada escultura sigui un model únic. Aquest treball del paper permet observar la transformació del material en un caos de plecs que donen pas a unes formes que es rebel·len davant la mirada i a una realitat que es percep de manera intuïtiva.

AUTOR: NOEMI SJÖBERG (Madrid, 1978)

TÍTOL: ONE EURO TO JUMP NOW (Un euro per saltar ara)

ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Vídeo art dins caixa de fusta

MIDES: durada 4'2''

DESCRIPCIÓ: “One euro to jump now (Un euro para saltar ahora)” explora la relació entre els espais, les tradicions, el turisme i el consum. Un vídeo en el qual, com si es tractés d’una capseta de souvenir, las imatges van rodant en vertical con la banda sonora manipulada d’una caixa de música. Las imatges mostren la insensatesa del turisme de masses, com els nens del barri popular *Ribeira* passen a ser una atracció més, i com aquest fet es torna, per a ells, com un pretext per guanyar-se uns euros i passar el temps. La cultura d’avui reflexada en l’entreteniment per a tots.

No podem seguir viatjant d’aquesta manera banal, inconscient, despreocupada, contaminant amb millions de viatges aeris. Aquesta lliure circulació dels individus està afectant al planeta i la nostra espècie en totes les seves dimensions socials, econòmiques, ecològiques i polítiques. El turisme de masses sense fre no pot tornar, la joguina s’ha trencat.

NOEMI SJÖBERG (1978) és hispano-sueca; va néixer a Madrid, va créixer entre París i Estocolm i actualment viu a Barcelona. Treballa amb el vídeo-art, la instal·lació, la fotografia i l’art públic. Formada en el Master en vídeo-art a L’Ecole Supérieure d’Art d’Aix en Provence (França). Utiliza el vídeo per observar i veure en perspectiva la realitat que l’envolta, sempre buscant qüestionar allò ordinari. Ha realitzat nombroses residències d’artista i filmat en diversos països com Turquia, Japó, Irán, USA, Marroc, Egipte, Índia, Xina o Mongòlia ...

En la seva obra hi ha tres eixos centrals: la condició humana a mesura que passa el temps; la percepció alterada de la realitat i la immersió sensorial. Tant en les seves instal·lacions com en els seus vídeos, convida a l’espectador a construir la seva pròpia narrativa i es deixa portar per les seqüències de imatges i els sons.

Ha mostrat la seva obra a museus, galeries d’art i festivals de vídeo i cinema; com IFFR Rotterdam (NLD), Rooftop Films Nueva York (USA), Centre d’Art La Panera (ESP), Färgfabriken Norr (SWE), MACRO Testaccio (ITA), Film Festival Oberhausen (DEU), Wro Biennale (POL). La seva darrera exposició individual “Cambios de lugar” s’ha pogut veure a la Galería Uxval Gochez, Barcelona (ES) el desembre de 2020. El gener d’aquest any ha presentat una projecció monogràfica de la seva obra vídeo en el Festival Flux, Arts Santa Mònica, Barcelona.

AUTOR: JORDI ARMENGOL (Santa Coloma de Farners, 1971)

TÍTOL: RÈQUIEM

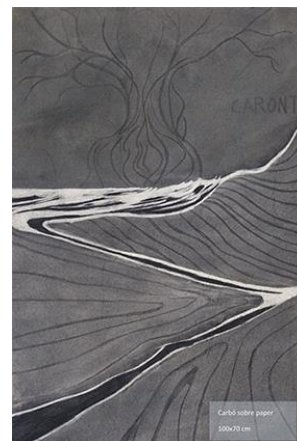
ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Instal·lació

5 dibuixos (100 x 70 cm) Carbonet sobre paper Canson

1 escultura Fusta i pintura acrílica (45 x 30 x 115 cm)

MIDES: 700 x 180 cm

DESCRIPCIÓ: La instal·lació que presenta està formada per 5 dibuixos –escenes- i una arquitectura –escenografia-. *Rèquiem* recrea quelcom que ha succeït, escenes viscudes en un immoble discret.

L'ús d'elements teatrals permet crear un espai obert, ric i imaginari. Un lloc d'històries viscudes i d'habitacions pròpies. La religió cristiana es fonamenta en l'existència d'un cel etern on s'assoleix a la plenitud després de la vida terrenal. Una vida plena de llums i ombres.

La maqueta d'un edifici amb diverses plantes: la Missa de Difunts, el Judici i la Salvació -situada a les golfes- .

“Sotateulada: espai refugi de la infantesa i espai dels malendreços.”

JORDI ARMENGOL ROURA (Santa Coloma de Farners,1971). Doctor en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Diplomant en Arquitectura Tècnica per la Universitat de Girona. Màster Arts Digitalts per la Universitat Pompeu Fabra. Postgrau en Industries Culturals a la UOC.

En l'actualitat combina l'activitat artística amb la docència a l'Institut Santiago Sobrequés de Girona.

Ha realitzat diverses exposicions individuals: 2021, *La petita casa de mi mateix*. Casa de la Paraula. Santa Coloma de Farners. 2017, *Vestigi*. Espai de Lliure Creació. Carme Malaret. Sant Just Desvern. 2014, *Amics d'Infància*. Galeria Esther Montoriol. Barcelona. 2012, *Espècies*. Galeria a de Demiiim. Girona. 2009, *La condició humana*. Museu de la Pintura de Sant Pol de Mar. 2008, *Cares dures*. Galeria Esther Montoriol. Barcelona. 2004, *Madadayo*. Galeria Esther Montoriol. Barcelona. 2003, *Projeccions*. Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona. Comissariat per Alex Mitrani. 2000, *Con-Text*. Capella de Sant Nicolau de Girona. Organitzada per l'Associació per les Arts Contemporànies. Badart.

I altres exposicions col·lectives des del 2004 fins a l'actualitat: 2021, *DelicARTessen 18*. Galeria Esther Montoriol. Barcelona 2020, Exposició Festival Inundart. Casa de la Cultura.

AUTOR: JORGE CONDE PEIDRO (Barcelona, 1968)

TÍTOL: (IN-BETWEEN-NESS).

L'ESPAI LIMINAR EN TEMPS VIGILATS I VIGILANTS

ANY DE CREACIÓ: 2020-2021

TÈCNICA: Instal·lació

- (a) 75 fotografies en format A4 i 19 textos inspirats en els treballs dels autors Giorgio Agamben i Néstor García Canclini
- (b) Planta natural conservada en pot de vidre
- (c) Planta natural i crani de resina patinat.

MIDES: (a) Instal·lació fotogràfica (total segons la imatge: 235 x 330 cm.) + (b) Planta natural, pot de vidre (19 x 11 x 11 cm.) + (c) Planta natural, crani de resina patinat (26 x 15 x 12 cm.)

DESCRIPCIÓ: Aquesta peça és el resultat de la investigació sobre l'espai-temps liminar a les perifèries de Barcelona i Tarragona, entorns on la vida resisteix sota pressió i en situacions d'extrema vulnerabilitat durant la pandèmia de la COVID-19. Un transsumpte del confinament, el buidament exterior i la vida vigilada i vigilant patida durant aquesta crisi.

Inspirat pel concepte de 'nuda vita' articulat per Giorgio Agamben (Homo Sacer, 1995), i les idees expressades per Néstor García Canclini (El mundo como lugar extraño, 2014), explora i intervé aquells entorns on la vida, si existeix en absolut, es desenvolupa de forma latent, aïllada i sota pressió. Llocs imprecisos on es presenta com un residu, nascuda d'un sentiment d'urgència i en clau d'estricta supervivència. Entorns caracteritzats per una topografia precària i una virtualitat concentrada. En ells la vida resisteix entre parèntesis, abandonada a la incertesa o ignorada per les forces que governen les regions circumdants i que, donada la seva pulsio expansiva, també competeixen per aquest espai d'indefinió.

La investigació, realitzada en successives visites, es concentra en determinades zones periurbanes i limítrofes de les desembocadures dels rius Llobregat, Besòs i Francolí. Situat en un temps crepuscular, gairebé pre-apocalíptic, i en un món distret per altres qüestions, aquest assaig investiga les dificultats que enfronta la vida en la seva lluita per sobreviure en espais i contextos no regulats durant la pandèmia.

El material va ser recopilat entre el mes de març del 2020 i febrer del 2021, tot coincidint amb el confinament més estricte, les successives onades de la pandèmia i l'inici de la vacunació massiva. Un temps sobrevingut i també liminar, ja que marca el trànsit entre el lockdown forçós i una nova normalitat (new normal) que, en molts aspectes, mai serà com abans

JORGE CONDE (Barcelona, 1968) Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, es va formar en Arts Visuals i Música a la University of California, San Diego (EUA) i en Cinema a la National Film & Television School de Londres. Posteriorment va ser artista resident a la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma (RAER), el Chelsea College of Arts and Design a Londres i el Museo Siqueiros a Cuernavaca (Mèxic). <http://jorgecondeartistavisual.blogspot.com/>

AUTORA: ALEXANDRA PASCUAL (Barcelona, 1983)

TÍTOL: FINAL FELIZ

ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Instal·lació

2 matalassos 90 x 200 cm

Llençols de sota brodats amb fil blanc. Text: *esto es el puto cielo*

I els dubuix d'un satisfer

Fotografia emmarcada de 40 x 50 cm

MIDES: variables

DESCRIPCIÓ

“Los dispositivos de biocontrol ya no funcionan a través de la represión sino a través de la incitación al consumo y a la producción constante de un placer regulado y cuantificable. Cuanto más consumimos y más sanos estamos, mejor somos controlados.” P. Preciado

Final feliz es una pieza sobre el poder, el neocapitalismo, el consumo, la Felicidad... En definitiva; sobre el deseo y su control. El poder hoy ya no quiere suprimir el deseo, sino controlarlo. El neoliberalismo no solo normaliza el placer y el deseo, sino que el sujeto es empujado hacia él, en pro del bienestar físico y emocional. El poder ya no se impone, es descentralizado, reticular, diluido. Penetra al sujeto. Entra sin ser visto y al salir del cuerpo lo hace como propio, naturalizado. El capitalismo ordena y normaliza el comportamiento de los sujetos con la intención de crear una trama capaz de controlar cada aspecto de su cotidianidad. De manera diluida y normalizada el neoliberalismo entra sin ser percibido, impregna las sábanas en las que dormimos, nos cuelga cuadros vendidos a granel. Se cuelga en nuestra intimidad para formar parte de ella sin ser visto. Se trata de generar una idea y hacerla circular hasta que salga del cuerpo como propia, ya no como una imposición sino como un derecho. Como el derecho al cuerpo, a la vida, a salud, a la felicidad... al placer, y al deseo. La oferta de bienestar de cuerpo/mente se extiende por cada rincón de nuestra vida privada: recetas de comida healthy, en los cursos de mindfulness, en los spas. Todo accesible mediante un simple clic a través de Internet. Y como no, el hit de ventas online: el satisfyer.

La pieza convierte al satisfyer en un símbolo. A través de él, la pieza refleja como el poder fluye en los discursos que se tejen alrededor del deseo, nuestro reclamo a su acceso y su inserción en nuestra cotidianidad. Placer, rapidez, eficacia, consumo, felicidad.... **El puto cielo.**

ALEXANDRA GARCIA PASCUAL (Barcelona 1983), resideix a Esparreguera. Graduada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i especialitzada en gravat l'any 2013, posteriorment realitza el Màster en produccions artístiques a la Universitat de Barcelona (Prodart). Actualment és gestora de La Trastera, espai expositiu independent a Segur de Calafell.

Recentment he exposat a AES Sabadell, Swab 2020, festival Errant, Itineraris d'art i pensament i a la Galeria Cànem, Castellò. He estat preseleccionada per La Capella, Bcn Producció, premiada amb el 3r premi de Visibles al CCHSN i amb el 1r premi al premi d'art contemporani fundació privada Reddis. Al 2017 premi amb la XII Edició dels ajuts a la jove creació d'arts visuals Felícia Fuster i amb un accèssit al Concurs Internacional de Llibre d'Artista en homenatge a Joan Brossa.

AUTORA: IRENA VISA (Banyoles, 1983)

TÍTOL: AIXÒ NO ÉS RES

ANY DE CREACIÓ: 2020-2021

TÈCNICA: escultura, fotografia i objecte trobat

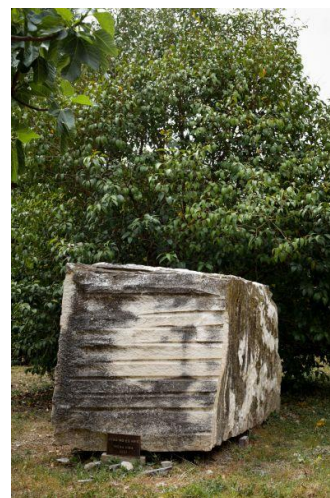
Cartel·la de bronze (24 x 15 x 1 cm)

Col·lecció de pedres (mida màxima 11 cm x 5 cm x 5 cm)

Fotografia documental (30 x 40 cm)

Impressió digital sobre paper Enhanced mate. Tiratge de 10 còpies.

MIDES: variables

DESCRIPCIÓ: L'obra "Això no és res" sorgeix a partir d'una investigació sobre els processos de legitimitat de l'arqueologia i l'art contemporani, i està composta per tres peces: Una cartel·la de bronze, una fotografia i una col·lecció de 16 objectes trobats.

El treball que presenta Irena Visa vol ser una síntesi de les reflexions fetes durant els darrers anys en la investigació a través de tres elements: 1. La creació d'una cartel·la de bronze, que opera com a objecte escultòric per si mateix però que alhora assenyala i sublima tot el que acompanya. 2. Una fotografia documental de la instal·lació temporal de la cartel·la en una pedra que no en té. La pedra en qüestió està davant de l'antic taller d'escultura de la Facultat de Belles Arts de Barcelona i és una peça de 220 cm de llarg per 120 d'ample i 110 d'alçada i es va adquirir perquè una alumna la pogués esculpir per fer una peça. La pedra es va quedar allà sense arribar mai a ser un peça artística. 3. Una col·lecció de 16 objectes trobats, consistents en restes ceràmiques, pedres i trossets de marbre tallat per a fer escultures.

Més endavant, espera poder concloure aquest treball amb la instal·lació d'una pedra dreta en un espai públic, acompanyada de la cartel·la que presenta.

IRENA VISA (Banyoles, 1985) és llicenciada en Comunicació Audiovisual per la Universitat Pompeu Fabra. Ha estudiat Arts Aplicades a l'Escultura a l'Escola La Llotja, i recentment ha finalitzat el Màster en Producció i Recerca artística de la Universitat de Barcelona en la línia d'investigació. La seva obra gira al voltant dels relats que es creen a partir de la imaginació, la memòria i l'experiència.

Els seus projectes generen una documentació a partir d'aquests tres conceptes per visibilitzar-los. La seva obra s'ha pogut veure a Sala d'Art Jove, a la Fundació Miró, a l'espai Bòlit, a la Galeria dels Àngels, al Centre d'Art Santa Mònica, al MAC Mataró o la Casa de Cultura de Girona, entre d'altres. Durant l'any 2020 ha rebut la beca de creació Guasch Coranty, ha estat finalista del Premis Miquel Casablanques 2020 i ha guanyat el certàmen MolletArt. Durant el 2021 treballa amb un projecte site-specific per al Museu de la Mediterrània, una intervenció al museu arqueològic de Banyoles i una audioguia per al festival Etnoscòpic i està desenvolupant la dramaturgia de l'obra "Ciutat dormitori", produïda pel Teatre Lliure.

AUTORA: ISABEL BANAL (Castellfollit de la Roca, 1963)

TÍTOL: CONFINS

ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: instal·lació/escultura

MIDES: 60 x 60 x 300 cm

DESCRIPCIÓ: L'obra confins està formada per una sèrie de bosses de viatge escampades al terra. Les bosses de diferents tipologies i totes usades, porten cadascuna una paraula brodada que fa al·lusió al paisatge. És tracta dels diferents accidents geogràfics que moltes vegades han estat assenyalats com a barreres, com a fronteres naturals: muntanya, serralada, riu, llac, cascada, mar, oceà, desert, vall, cingle.

Així ho diu el diccionari, frontera natural; "una frontera que coincideix amb un accident geogràfic, com un riu o una serralada". Però les fronteres no les determina la naturalesa sinó l'ésser humà... Tal com diu Jacques Ancel a La Geografia de les fronteres: "Des que les persones fortifiquen allò que els ofereix la natura s'està en presència d'una frontera".

En aquest treball torno al gest de tragar coses d'un lloc a l'altre. Aquesta acció, que sembla ser una de les condicions sine qua non de l'espècie humana, ens parla del desplaçament incessant de persones, d'aquests fluxos que són fruit de moltes circumstàncies, viatges desitjats o forçats, que s'han donat en el decurs de la història. I se segueixen produint massa sovint en els nostres dies.

ISABEL BANAL (Castellfollit de la Roca, 1963) és artista visual i professora a l'Escola Massana. Ha estat becada a l'Academia de España a Roma (2013-14) i per Bòlit Residència a Rad'Art-San Romano (2018).

Entre les seves mostres individuals trobem: ad infinitum_nadala. Estrany-De la Mota Art Advisors. Barcelona, 2020 / in(certeses) MUME La Jonquera, 2020 / [a la manera de Danaides] Can Trincheria. Olot, 2019 / intents. Museu de la Mediterrània. Torroella de Montgrí, 2019 / locus amoenus. Rad-Art_Bòlit. San Romano (Itàlia), 2019 / Llunyanies. Espai Dieu. Cadaqués, 2017 / amb la suor del teu front. ARBAR. Vall de la Santa Creu (2016) / Natura morta amb passos. Fundació Miró, Barcelona, 2016 / Via Lactea (Arts Santa Mònica, Barcelona 2014) / La maleta [blava] de W.B. Portbou, 2011 / La figureta del pintor de paisatges. Can Trincheria. Olot, 2008 / Ascensioní. Galleria Enrico Fornello. Prato (Itàlia), 2007 / A peu. Palau Solterra. Torroella de Montgrí, 2006 / feix petit pel camí creix. Centre de Lectura. Reus, 2004 / Allez (Centre d'Art Contemporain. Saint-Cyprien (França), 2004 / Rumiant. Espais. Girona, 2003 / Sense revelar Espai Zero1. Olot, 2002. I entre les mostres col·lectives: En el nom de la mare, en el nom de la terra. ACVIC, 2020 / X Biennial d'art. Casa de Cultura. Girona, 2019 ...

AUTOR: ELADIO AGUILERA (Los Corrales, Sevilla, 1995)

TÍTULO: NIGHT ENDING

ANY DE CREACIÓ: 2020

TÈCNICA: Lona banner blanco mate de 375 micras, madera y espuma

MIDES: (1) 96 x 66 cm. (2) 37 x 34 cm.
(3) 85 x 53 cm. (4) 53 x 25 cm. (5) 90 x 47 cm.
(6) 58 x 24 x 77 cm. (7) 156 x 51 cm

DESCRIPCIÓ: En sí no hay objetos que contengan felicidad si no aquellos que nos afectan porque la adquieren a través de nosotros. El cuerpo dota al objeto que causa placer de una potencia feliz para con nosotros. Dichos objetos pueden incluso articularse dentro de una estética de la felicidad, pues es cierto que no todos los objetos 'buenos' nos causan felicidad. Esta estética puede hacer que ciertos objetos se articulen personalmente con respecto a los cuerpos en el grado que se espera la felicidad de ellos. El vino, por ejemplo, suponen un objeto estanco en esta suerte de estética de la felicidad donde dicho líquido parece tener el poder de transportarnos a espacios de relajación, dicha, euforia, amor y sexualidad. Nos vemos afectados por el vino de la manera que el vino ha sido categorizado como un objeto que ayuda a proporcionar felicidad. Así, el ritual y el aura que en vuelve a este zumo hace que su posición dentro del imaginario objetual de la felicidad sea analizable.

El placer que ha sido depositado en el objeto puede hacer sugestión para que nos acerquemos a él, aunque dicho objeto no nos proporcione ya ese placer o felicidad que parecía proyectar. "El placer que evocan las uvas es el placer de comerlas", al igual que su zumo, ya sea tinto o blanco, general el placer propio de beberlo. Es el contacto carnal lo que parece ser el motivo de que ciertos objetos sean contenedores de placer. Sin embargo, el simple hecho de pensar en el objeto puede ser suficiente reactivar el recuerdo placentero que nos une a él.

El objeto tiene a su alrededor un campo que parece atraernos hacía él. Es decir, el objeto hace que nos dirijamos hacia él gracias a la promesa de un resultado placentero. Dicho objeto resulta potenciado cuando lo hemos recibido de alguien que amamos: "el objeto mismo adquiere mayor valor afectivo, ya que al verlo pensamos en la persona que nos ha hecho el obsequio. Si algo es cercano a un objeto feliz, puede resultar feliz por asociación".

ELADIO AGUILERA (Sevilla, 1995). 2021-2025 Doctorando en Estudios Avanzados en Producciones Artísticas (EAPA) en la Universitat de Barcelona. ES. 2019-2020 Master en Producción e Investigación Artística por la Universidad de Barcelona. ES. 2013-2017 Grado en Bellas Artes por la Universidad de Sevilla. ES. 2015-2016 SICUE: Universitat de Barcelona. ES.

Convocatorias y residencias (Selección): 2021 ART JOVE 2021. Sala d'Art Jove. Barcelona. ES. ART EMERGENT SABADELL 2020. Barcelona. ES. 2020 JCE RESIDENCY. Ville de Montrouge. FR. PRODUCTION SUPPORT. Fondation Bilbaoarte. Bilbao. ES. 2019 JCE BIENNALE 2019-21. Ville de Montrouge. FR. XXI DMENCIA. Córdoba. ES. Entre altres...

AUTOR: MARC ANGLÈS (Sant Andreu de la Barca, 1993)

TÍTOL: A LA DERIVA

ANY DE CREACIÓ: 2021

TÈCNICA: Instal·lació Audiovisual

MIDES: 60 x 200 x 25 cm

DESCRIPCIÓ: A causa de la Covid-19, l'oferta cultural s'ha vist arrossegada per un corrent inexorable fins a les costes de la digitalització: les nostres pantalles. Al llarg dels últims mesos, hem distingit en l'horitzó càpsules de vídeo, exposicions virtuals i presentacions d'artistes al més pur estil youtubers, totes elles mesures d'emergència per donar continuïtat a la pràctica artística. En aquest sentit, el contingut digital s'està convertint en "el contingut" o és una eina més per donar visualitat a la producció d'institucions i artistes?

A la deriva és una instal·lació audiovisual que pretén explorar Internet com un medi capaç d'anar més enllà de la mera exhibició i reivindicar-lo com un espai complementari d'investigació i experimentació. Concretament, A la deriva parteix d'un vídeo d'un minut proposat pels comissaris i realitzat pels artistes per donar visualitat a les peces de l'exposició Isla Bonita durant la pandèmia. Lluny de narrar la cerca d'un cable d'Internet submarí a la platja de Gavà que protagonitza l'obra SEA-ME-WE, la peça A la deriva construeix un diàleg amb aquest projecte previ mitjançant una doble pantalla on les tones de sorra són substituïdes per les muntanyes de megabits d'informació que configuren la xarxa a través d'una deriva digital. Les meves interaccions amb els diferents cercadors i pàgines web són registrades, donant forma a una instal·lació audiovisual que permet continuar amb la cerca d'aquest tresor enterrat, però amb un llenguatge totalment diferent. Serè capaç de trobar el cable aquesta vegada?

MARC ANGLÈS (Sant Andreu de la Barca, 1993) graduat en Belles Arts i màster en Producció i Recerca Artística per la Universitat de Barcelona, institució on actualment s'està doctorant dins del programa d'Estudis Avançats en Produccions Artístiques. Concretament, les seves investigacions doctorals busquen examinar el concepte de tecnologia des de l'opacitat dels processos intermedis que la conformen, així com la seva mediació, influència i repercussió sobre l'usuari/espectador. En altres paraules, preguntar-se pel seu disseny en termes de poder.

Sobre aquestes mateixes qüestions, ha desenvolupat la seva pràctica artística participant en residències com Fabra i Coats – Fàbrica de Creació i Ciutat Subterrània amb posterior exposició al CCCB. Destaca la seva presència en la fira d'art emergent JustMAD 2017, l'accessit del premi Julio Antonio d'Escultura en el marc de la Biennial de Tarragona 2017, l'accessit en la Biennial de Valls 2017 a artista menor de 30 anys i l'Ajuda a la Creació d'Arts Visuals Felícia Fuster 2018. Recentment ha estat premiat amb la beca de Creació Guasch Coranty 2019, seleccionat en la Biennial Europea JCE 2019-2021, premi de Producció 2020 de la Sala d'Art Jove i seleccionat com a finalista del Premi Miquel Casablanca 2020 en la modalitat d'obra. Actualment, exerceix com a fotògraf i és professor associat del Departament d'Arts Visuals i Disseny de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.